

Ambory

Zoektocht op Malta

Ambory

Roman

Marguerite de Ruijter

*Voor mijn vader,
die mij de liefde voor storytelling heeft bijgebracht.*

*'Boeiend vanaf het begin. Er gebeurt al snel iets spannends,
waardoor je steeds door wilt blijven lezen.'*
- Een testlezer

Auteur: Marguerite de Ruijter
Correcties: W. Madderom
Coverfoto: uitdekuMst-fotografie

ISBN: 9789402139860
© Marguerite de Ruijter-Feenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt worden door middel van druk,
fotokopie of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de auteur.

September 2015, eerste deel
Uitgever: Brave New Books
Informatie auteur/boeken: www.roemenambitie.nl

1. Inval met gevolgen

Willemijn voelde zich draaierig. Ze kon zich niet herinneren of dat nu voor of na het laatste glas whisky was gebeurd, dat ze zonet in één teug naar binnen had gewerkt. Het enige wat ze wel wist, was dat ze zo snel mogelijk naar huis wilde.

'Sorry jongens, het feest is voorbij', probeerde ze de anderen te overtuigen, maar er kwam alleen een grote boer uit haar keel. Ze probeerde zelfstandig van de barkruk op te staan, maar haar benen werkten niet mee. Ze was zeker op de harde stenen vloer gevallen, als een van de jongens in de bar haar niet op het laatste nippertje met grote moeite had opgevangen.

'Dat gaat niet helemaal goed', mompelde hij, terwijl hij Willemijn zo goed en zo kwaad als het kon met twee handen overeind probeerde te houden.

'Matt, ik wil naar huis', zei Willemijn, terwijl ze de jongen glazig aankeek. 'En wel nu.' Het laatste was eigenlijk als een soort commando bedoeld, maar kwam tot haar eigen verbazing meer als een zacht gebrom uit haar keel.

'We gaan ook zo', verzekerde de ander haar, terwijl hij met een hoofdknik twee andere jongens wenkte dichterbij te komen. Zij pakten elk de nog steeds onwillige en wankelende Willemijn bij een arm en probeerden haar langzamerhand richting de uitgang te krijgen.

Dat was ook bijna gelukt, als niet juist op dat moment drie mannen in politie-uniform de *Hidden Bar* binnenkwamen. De agenten blokkeerden de ingang en vroegen alle aanwezigen om hun ID. Een vierde agent liep naar de man achter de bar en sprak kort met hem. Deze knikte en wees naar de twee jongens die Willemijn vasthielden.

'Oeps, problemen', piepte Willemijn en ze keek half wazig naar de agent, terwijl ze probeerde de lange slierten blond

haar die voor haar gezicht hingen weg te vegen. Haar twee begeleiders lieten haar los en haalden hun identiteitsbewijs uit de zak, die de agent aandachtig bekeek. Willemijn wankelde en viel vervolgens languit voor de voeten van de agent. De man keek heel even bezorgd naar het duidelijk straalbezopen, feestelijk geklede meisje op de grond. Daarna wenkte hij zijn collega om hulp. 'Deze hier nemen we zeker mee. Ondervragen jullie de anderen.'

De agenten tilden Willemijn van de vloer en namen haar mee naar de hal buiten de plaats waar de bar zich bevond. Ook de twee jongens werden meegenomen. Matt probeerde de arrestatie nog tegen te houden, maar werd bruusk opzij geduwd.

'Hou je erbuiten jongen. Of wil je ook een nachtje in de cel doorbrengen?', klonk het bars.

'U maakt een vergissing', zei Matt nog, maar de agent lachte alleen maar. 'Nee, dit is geen vergissing. ID?'

Onwillig haalde Matt zijn identiteitskaart tevoorschijn. Hij wist dat de agent hem niets kon maken. De man in uniform bekeek die heel even, keek Matt nog een keer aan en gaf het document daarna met een kort knikje weer terug.

'Jouw papieren zijn zo te zien in orde. Maar die van haar niet. Je kunt je vriendin morgen bij het bureau ophalen.'

'Ze is mijn vriendin niet.'

Het antwoord leek de ander niet echt te interesseren. 'Wat je wilt. Ook al ben je hier voor je job, een volgende keer wil ik je hier niet met een minderjarige zien, begrepen?'

De agent knikte kort naar de man achter de bar en liep door de hal naar buiten.

Matteo Donkers was boos dat hij de situatie zo uit de hand had laten lopen. Maar Willemijn had erom gevraagd. Haar hele leven was ze al gewend haar zin door te drijven en dat was deze dag van het feest niet anders gegaan. Hij snapte niet dat ze er in de meeste gevallen altijd mee wegkwam.

Het nachtje in de cel zou haar zeker goed doen, maar haar vader...

Matt vreesde al voor de reactie van de Nederlandse diplomaat. Willem van Wilnes was zeker geen gemakkelijk man, al helemaal niet waar het zijn dochter betrof. Zij maakte hem meer dan hem lief was het leven zuur. Na de dood van haar moeder was ze zich anders gaan gedragen, opstandiger, tegen het gezag van haar vader in. Ze zocht voortdurend de grenzen van zijn welwillendheid op. Ze spijbelde van school en werd uiteindelijk van het prestigieuze Haagse gymnasium afgestuurd waarop hij haar met veel moeite had gekregen.

Daarna ging het alleen maar bergafwaarts met Willemijn. Ze was continu aan het fuiven en meer dan eens straalbezopen thuisgekomen. Haar vader wist niet wat hij met zijn opstandige dochter aan moest en had uiteindelijk een vriend gevraagd hem uit de brand te helpen. Die bracht hem met Matt in contact en zo werd Matt van de een op de andere dag de persoonlijke bodyguard van Willemijn van Wilnes. Hij had haar in die functie al meer dan één keer uit de problemen geholpen.

Dit keer was hem dat niet gelukt, maar daaraan kon hij ook weinig doen. Willemijn stond erop de jaarwisseling met vrienden door te brengen in een bar in het centrum van de Hofstad. Niet zomaar een bar, maar een zogenoemde *Hidden Bar*. Eén waar je alleen met een speciale code in kwam.

Eigenlijk mochten jongeren onder de achttien daar niet eens zijn, maar Willemijn had daarvoor een goede oplossing gevonden. Zo was ze alleen met oudere vrienden op stap en betaalde zij alle kosten. Bovendien had ze een valse identiteitskaart op zak van ene Willemijn Wilnot, negentien jaar.

Matt was er pas op het laatste moment achtergekomen en alleen omdat twee vrienden van hem ook op het feestje waren. Die hadden hem gebeld en het adres en de geheime

code van de *hidden bar* doorgegeven. 'Als je je baan wilt behouden, zou ik maar snel naar hier komen', had de ene vriend geappt. 'Ze is al flink dronken en ik heb zo'n idee dat de politie is ingeseind.'

Matt had zich geen twee keer bedacht en was zo snel als hij kon naar de aangegeven plek gegaan. Als hij het adres niet had geweten, was hij er zeker voorbij gereden.

De bar was gevestigd in een oude schoenenwinkel die sinds twee weken was gesloten. De eigenaar daarvan was failliet gegaan en het pand stond te koop. Stond, want de nieuwe eigenaar had het achterste deel laten verbouwen tot *Hidden Bar*. Een nieuw fenomeen dat steeds populairder werd onder vooral jonge, welgestelde twintigers. De code was alleen bekend bij de leden, ook om te voorkomen dat er ongewenste figuren of minderjarigen in de horecazaak kwamen. Maar voor geld is veel te koop. Willemijn had er dan ook geen moeite mee om de knappe twintigjarige Jonathan, die graag en veel over deze *Hidden Bar* vertelde, met wat euroflappen de code te ontfutselen. Niet wetende dat diezelfde Jonathan een week later wegens wangedrag de toegang tot de bar werd ontzegd. Blijkbaar had Jonathan uit wraak de politie over Willemijn en haar vrienden verteld, want die kwamen zonder problemen binnen. Of was het toch de barman zelf die Willemijn en haar vrienden niet vertrouwde? Hoe dan ook, de politie kwam net voordat Matt Willemijn kon meenemen. En daarvan baalde hij nog het meest. Hij wist dat hoogstwaarschijnlijk nu ook Jeugdzorg zou worden ingeschakeld, omdat Willemijn nog minderjarig was. En dat betekende dat haar vader zeer binnenkort op het matje geroepen werd. En niet alleen haar vader. Matt haalde zijn schouders op. Misschien maar beter zo. Dan was hij er ook meteen vanaf. Hij had al een tijdje op het punt gestaan om zijn "baan" op te geven. Willemijn was nu eenmaal geen katje om zonder handschoenen aan te pakken. Dat had hij al vaak genoeg gemerkt.

Al vanaf het begin had ze geprobeerd hem met verleiding op andere gedachten te brengen. Maar helaas voor haar, was de 24-jarige Matt immuun voor verleiding. Hij had daarvoor al te veel gezien en meegemaakt, zeker met vrouwen. Toen dat niet lukte, probeerde Willemijn het met geld. Ook daarvoor was Matt ongevoelig. Haar vader betaalde genoeg en hij was niet de enige. Toen ook die poging om Matt voor haar karretje te spannen mislukte, negeerde ze hem gewoon en sloot ze hem zoveel mogelijk buiten haar leven. Net als deze avond dus. En daarom had Matt besloten het bijltje erbij neer te leggen. Hij had genoeg van haar fratsen. Sterker nog, hij was haar meer dan zat. Deze meid zou toch nooit veranderen, daarvan was hij stellig overtuigd.

Matt was dan ook stomverbaasd toen het de volgende dag allemaal anders liep dan hij van tevoren had gedacht. Als vanouds had Willem van Wilnes hem ontboden in zijn prachtige ambtswoning in Den Haag. De diplomaat woonde daar alleen met zijn eigenzinnige dochter en zijn bejaarde moeder, de 77-jarige Engelse old lady Agnes van Wilnes-Brown. De bejaarde dame mocht Matt graag en ook nu ontving zij hem hartelijk in de salon. Haar begroeting was als vanouds warm en vriendelijk.

'Welcome Matt. How are you today?'

Ze stak bijna koninklijk haar hand naar hem uit. Matt pakte die en gaf er een kus op. Het was een, nooit afgesproken maar bijna altijd als vanzelfsprekend, teder gebaar. Ze bedankte hem met een glimlach.

'Such a gentleman you are. About your father...'

Voordat ze hem verder kon vragen naar zijn vader, een goede bekende van de familie, kwam Van Wilnes de salon binnen. Hij was een lange, statige man met grijs haar en stalen lichtblauwe ogen die bijna dwars door je heen konden kijken. Juist door die blik kregen veel mensen

rillingen bij een ontmoeting met hem. Toch was het geen onvriendelijke man, wist Matt uit ervaring. Misschien wat stijfjes en soms wat onhandig met sociale omgangsvormen, maar zeker niet onaardig.

'Ah, daar ben je. Mooi! Moeder...'

Van Wilnes gaf zijn moeder een kus, waarna zij met een glimlach de ruimte verliet. Vervolgens richtte de lange statige man zich tot Matt: 'Fijn dat je bent gekomen, Matt. Laten we meteen ter zake komen. Kom je?'

Hij nam zijn jonge gast mee naar de achterkamer en ging achter zijn bureau zitten. Matt bleef staan. Ook dat was heel gebruikelijk bij zijn bezoek aan de familie. Je bleef staan, tot je gevraagd werd te gaan zitten. Dat gebaar kwam dit keer niet. Matt bleef dus, wat ongemakkelijk, staan.

'Matt, ik...'

'Ik weet het. Ik kon het niet tegenhouden. Het lijkt mij het beste om...'

Willem stopte met een handgebaar de jongeman het praten. 'Ik weet het van Willemijn. Ze is hier gisteravond meteen door de agent naar huis gebracht. Gelukkig, want ik heb begrepen dat ze haar in een politiecel haar roes wilden laten uitslapen.'

Hij zuchtte diep en keek Matt ernstig aan. 'En jij gaat me nu waarschijnlijk vertellen dat je met je baan wilt stoppen. Ik kan mij dat in de huidige omstandigheden goed voorstellen.'

Matt was verbaasd. 'U weet dat al? Ik heb het zelf nog maar net besloten.'

'Zoals ik zei, dat kan ik mij goed voorstellen. Maar ik wil je toch vragen dat niet te doen.'

De oudere man ging staan, liep vanachter zijn bureau naar de boekenkast en haalde er een map uit. Daarna gaf hij Matt een knikje dat deze alsnog kon gaan zitten. Die maakte daarvan dankbaar gebruik.

'Kijk Matt, het ligt zo. Ik, ik bedoel wij, gaan binnenkort verhuizen.'

Hij gaf de map aan Matt, die ernaar keek en er vervolgens verbaasd doorheen bladerde. Het was een documentatiemap over Malta.

'Jullie gaan naar Malta?' Het was een constatering, geen vraag. Niettemin had Matt deze wending niet zien aankomen.

Willem knikte. 'De ambassade daar heeft mij nodig. Je begrijpt dat dit niet om een korte, maar een langdurige uitzending gaat. Willemijn is bijna achttien jaar, dus straks meerderjarig. Maar tot die tijd zal ze toch met ons mee moeten verhuizen. Of ze dat nu wil of niet. En totdat ze echt op haar eigen benen kan staan, wil ik dat er iemand bij haar is die ze kent, vertrouwt en die over haar waakt. Kortom, ik zou het erg fijn vinden als je ook daar haar persoonlijke bodyguard wil zijn.'

Matt wist niet wat hij hiervan moest denken: Meegaan naar Malta? Hij kende de republiek zeer goed, had er zelfs nog wat familie van zijn moederskant wonen. Twee neven van rond zijn leeftijd, een tante en een oudtante. Het land bestond uit een aantal prachtige eilanden, waaronder vier kleine onbewoonde rotsplaten en was sinds 2004 EU-lid. Malta stond al heel lang op zijn wenslijst van nog te bezoeken landen. Maar om daar nu heen te gaan als bodyguard van een zeer onwillige Willemijn? Dat vooruitzicht leek hem eerlijk gezegd helemaal niets. 'Kunt u haar niet beter hier laten?' Hij probeerde het voorzichtig, maar wist bij voorbaat het antwoord al. De oudere man reageerde dan ook precies zoals Matt had verwacht.

'Onder geen beding blijft ze hier. Ze heeft weer eens bewezen dat ze er nog niet aan toe is om op eigen benen te staan. Sterker nog, na gisteren kan ze dat niet eens op twee benen. En dan mag ik nog blij zijn als dit geval geen staartje krijgt. Het is niet de eerste keer dat ik Jeugdzorg

op de stoep krijg. Nee, ze gaat met me mee. En het liefst met jou. Ik betaal je fors, zodat je er financieel zeker niet op achteruit zal gaan als je hierdoor ander werk moet laten schieten. Uiteraard betalen we je kost en inwoning. Ook daarover hoeft je je geen zorgen te maken. Jij bent echt de beste man voor deze job. Je kent de taal, je hebt er familie wonen en, het allerbelangrijkste: Willemijn vertrouwt jou. Ik zou niemand anders weten die haar in toom kan houden. En daar schaar ik mezelf helaas ook onder.'

Hij keek Matt peinzend aan. 'Denk erover na, maar niet te lang. Ik hoor graag voor 25 januari of je meegaat of niet. De week erop vertrekken we al.'

Matt wilde nog wat zeggen, maar de diplomaat gebaarde hem dat wat hem betreft het onderhoud was afgelopen. Matt bedankte Van Wilnes, stond op en liep naar de deur van de achterkamer.

'Oh ja en Matt...'

Matt draaide zich om en keek de man vragend aan.

'Dit blijft onder ons. Willemijn hoeft dit niet te weten - van de verhuizing bedoel ik -, totdat we daar zijn. Ik ben bang dat ik haar anders niet, hoe zullen we het netjes zeggen, kan overtuigen mee te gaan. Ik kan toch op je discretie rekenen?'

Matt knikte bevestigend en liep zachtjes de deur uit. Hij moest erover nadenken had Van Wilnes gezegd. En niet te lang. Nou dat hoefde hij ook niet. Naar Malta met die meid? Voor geen goud!

Op de gang botste hij bijna tegen de persoon in kwestie aan. Ze zag er slecht uit en liep nog in haar pyjama, het lange blonde haar los over haar schouders dragend, een wazige blik in haar ogen. Willemijn had duidelijk hoofdpijn, want ze liep half te kreunen. Toen ze zag dat het Matt was op wie ze bijna was gebotst, bleef ze staan. Even kwam er een flauwe glimlach om haar mond.

'Matt? Jij hier?' Ze greep naar haar hoofd. 'Ik...'

Hij wilde haar eerst negeren. Maar toen hij zag dat ze bijna niet meer op haar benen kon staan, besloot hij haar te helpen en kon hij haar nog net behoeden voor een lelijke val op de vloer. Even leunde ze met haar hoofd tegen zijn schouder. Daarna stond ze weer rechtop en keek hem opnieuw wat wazig aan.

'Dank je. Oei, mijn hoofd. Ik...'

'Heb je al koffie gehad?' Matt besloot vriendelijk te blijven en leidde haar zachtjes de kant van de keuken op. Hij wist waar die was, want hij was bijna kind aan huis in de woning van de familie Van Wilnes. Ze liet zich gewillig door hem meevoeren, de keuken in.

Matt pakte de kan koffie van het aanrecht, haalde een kopje uit een van de kasten en schonk voor Willemijn een bakje in.

'Hier, opdrinken. Geloof me, dat helpt.'

Ze gehoorzaamde hem, nam een paar slokjes, maar spuugde het vocht meteen weer uit, midden in zijn gezicht. Hij voelde hoe de druppels koffie langs zijn wangen naar beneden gleden.

'Bah! Wat is dat voor prut!'

IJzig kalm pakte Matt een handdoek van het aanrecht en veegde zijn gezicht schoon. Dat had ze expres gedaan. Hij had het kunnen bedenken. Hij was kwaad op zichzelf en vooral boos op het meisje dat zich wederom zo aanstelde. 'Je hoeft niet meteen te spugen hoor, als je iets niet lekker vindt. Je kunt het ook gewoon zeggen.' Zijn stem klonk grimmig, maar Willemijn leek er totaal niet van onder de indruk.

'Maar die koffie is koud! Ik hoef geen ijskoffie!'

'Koud?' De druppels op zijn wangen waren inderdaad koud geweest. Toch kon Matt het niet geloven. Hij doopte zijn vingertopje in de koffie en ontdekte tot zijn eigen verbazing dat ze inderdaad gelijk had. De koffie was

ijskoud. Waarom had hij dat niet gecheckt? Checken was toch ook iets wat hij beroepshalve gewend was te doen?! 'Je hebt gelijk. Die koffie is inderdaad ijskoud. Ik ga nieuwe zetten.'

'Dat is niet nodig. Ik zal dat doen.'

Mevrouw Van Wilnes was binnengekomen en liep naar haar kleindochter. '

Come along dear. I'll make you a nice warm cup of coffee.

Thank you Matt, we'll manage.'

Ze glimlachte naar hem en pakte haar kleindochter bij de arm. Matt zag hoe de oude vrouw Willemijn een dikke knuffel gaf en vervolgens rustig koffie ging zetten. Hij knikte nog een keer naar haar en draaide zich daarna om. Er was hier niets meer voor hem te doen. Willemijn was duidelijk in goede handen.

2. Vlucht naar Valletta

Na een vlucht van drie uur arriveerde Matt op Luqa Airport, het internationale vliegveld dat tien kilometer ten zuidoosten van de hoofdstad Valletta ligt. Het eersteklas ticket had hem een zeer luxe reis bezorgd. Hij had dan ook niets te klagen gehad over de prettige vlucht en de zeer goede bediening aan boord van het toestel. Wat was het al heel lang zijn droom geweest ooit eens Malta te bezoeken, het eiland waar zijn familie nog steeds woonde. Toch was hij niet geheel vrijwillig met deze vlucht meegegaan. Het is dat Agnes hem had kunnen overreden toch te gaan, anders was hij er zelfs nooit aan begonnen. Eerder had hij al het aanbod weerstaan om eind januari met de familie Van Wilnes mee naar Malta te gaan als bodyguard - hij zag het meer als een goed betaalde oppas - van dochter Willemijn, die eens te meer had bewezen niet op eigen benen te kunnen staan. Ook het royale geldbedrag dat hem van tevoren was aangeboden, had hem niet op andere gedachten kunnen brengen. Alhoewel het veel hoger was dan hij ooit als evenementenbeveiligers per maand kon verdienen.

Dit lag echter heel anders toen nog geen twee maanden later Agnes hem in paniek opbelde en vertelde dat ze hem echt nodig hadden. Hij had al uit een Nederlandse krant begrepen dat Willemijn sinds twee dagen na een hevige ruzie met haar vader spoorloos was verdwenen. Het bericht had hem ondanks alles toch geraakt. Hoewel de zaak inmiddels aan de politie was overgedragen en er ook een onderzoeksteam op de verdwijning van Willemijn was gezet, had Agnes dringende behoefte aan, wat zij noemde, *a friendly face*. Matt was uiteindelijk voor haar smeekbede gezwicht en op haar aanbod ingegaan om mee te helpen met de zoektocht naar Willemijn. De vlucht was voor hem geboekt, het vervoer naar het huis van de familie Van

Wilnes geregeld en het eerste loon was al meteen op zijn bankrekening gestort. En dus zat er niet veel anders voor hem op dan aan deze klus te beginnen en landde hij aan het begin van de lente op Maltezer bodem. Een chauffeur bracht hem vervolgens in de dienstauto naar de ambtswoning van de familie bij Valletta, genoemd naar Jean de La Valette, grootmeester van de Ridderorde van Sint Jan die in 1565 een groots Turks leger versloeg. Matt keek tijdens de rit ernaartoe zijn ogen uit. Graag had hij onder andere omstandigheden het land en zijn vriendelijke bevolking bezocht. Nu kon hij alleen denken aan de verdwijning van Willemijn. Wat bezielde die meid toch om zo haar oma en vader in de rats te laten zitten? Een ontvoering was volgens hem uitgesloten. De familie Van Wilnes was wel vermogend, maar zeker niet erg rijk te noemen. Weglopen en wegblijven leken hem meer voor de hand liggend. Verwend als ze was, zou ze op die manier meer aandacht krijgen. En daarom was het Willemijn altijd al te doen geweest: aandacht.

Zijn vriendin Melly had niet begrepen waarom hij toch naar Malta wilde gaan. Ze woonden nu ruim een jaar samen en tot nu toe was zijn werk nooit een probleem voor haar geweest, hoewel hij soms hele nachten voor klanten op pad was. Dit keer lag de situatie voor haar anders. 'Dus je gaat toch naar het buitenland? En voor hoe lang?', had ze hem op een bijna ruzieachtige toon gevraagd. Daarop had Matt niet echt een duidelijk antwoord kunnen geven. De vraag om zijn komst was ook niet zo helder geweest. Willemijn was weg en hij was gevraagd bij haar zoektocht te helpen. En omdat het Agnes was die het verzoek had gedaan om te komen, was hij gegaan. Voor Agnes had hij altijd al een zwak gehad. Hoewel hij moest toegeven dat ook de uiteindelijke beloning, die hem in het vooruitzicht was gesteld, bij zijn uiteindelijke beslissing had meegespeeld. Sinds hij niet meer voor de familie Van

Wilnes werkte, waren zijn inkomsten aanzienlijk teruggelopen. Het was inderdaad waar dat zijn exclusieve contract met deze familie hem geen windeieren had gelegd. Zonder dat geld had hij toch meer baantjes moeten aannemen dan hem lief waren. Zelf vond Matt dat geen probleem, maar zijn relatie met Melly moest er natuurlijk niet onder lijden. Die stond de laatste tijd toch al genoeg onder druk. Gelukkig had hij zijn vriendin ervan kunnen overtuigen dat hij dit aanbod eenvoudigweg niet kon laten schieten. Die ene maand zonder hem moest ze maar voor lief nemen. Ze had het geaccepteerd, al was het niet van harte.

De auto arriveerde bij de woning in Valletta waar de familie onderdak had gevonden. Een mooi oud huis, concludeerde Matt, die erg verrast was over de ruimte achter de voordeur. Daar werd hij al opgewacht door Agnes zelf, die hem haar hand aanbood. Hoewel ze er als vanouds onberispelijk uitzag, merkte hij meteen dat de verdwijning van haar enige kleindochter de nodige sporen bij haar had achtergelaten. Ze zag er ouder uit en oogde ook witter dan normaal.

Hij boog zich voorover en kuste haar hand. Een ouderwets gebaar dat ze, zoals altijd, op prijs stelde.

'Matt. *Dear boy*. Ik ben zo blij dat je hier bent. Het is allemaal zo naar, zo naar.'

Matt had de oude vrouw nog nooit zo angstig en verdrietig gezien. Willemijn was nu al vijf dagen weg en ze had geen idee waar ze moest zoeken. Ze nam hem mee de kamer in en vertelde meteen alles wat ze wist over de ruzie tussen vader en dochter en de verdwijning van Willemijn.

'Willemijn heeft het haar vader nooit vergeven dat ze zijn verhuisd. Ze haat het hier. Terwijl het hier in dit land juist zo mooi is. En toen heeft hij dingen gezegd, die hij beter niet had kunnen zeggen. Ze heeft daarop een rugzak met

kleren gepakt en is weggegaan. Zonder iets te zeggen. En dat een dag na haar achttiende verjaardag!

'Is ze niet gewoon naar Nederland teruggevlogen?' Matt vond het typisch iets voor Willemijn om juist voor die oplossing te kiezen. Terug naar Nederland en haar zogenaamde vrienden..., alsof het haar daar zo goed was afgegaan. Hij dacht terug aan de avond dat hij Willemijn straalbezopen in de *Hidden Bar* had gevonden.

'Nee, dat is ze niet', reageerde Agnes snel. 'Dat hebben we uiteraard als eerste uitgezocht. We weten alleen dat ze een taxi heeft genomen naar de andere kant van het eiland. Daar zijn we - helaas - het spoor kwijtgeraakt. En... ze was niet alleen.'

Waarom verbaasde Matt dat niet? Willemijn was nooit alleen. Ongetwijfeld had ze dit keer een of andere toerist, of misschien wel een Maltezer knaap, zo ver gekregen haar te vergezellen.

'Is die ander al gevonden?'

'Dat is juist het vreemde. Ze is er vandoor gegaan met Karlu, de zoon van onze achterburen. De knaap is amper zestien jaar en zijn ouders zijn ten einde raad. Maar ook hij is nergens meer te vinden. Het is net alsof de twee van de aardbodem zijn verdwenen.' De oudere vrouw sloeg vertwijfeld de handen voor het gezicht.

Matt dacht na. Van een eiland verdwijnen... dat kan toch alleen maar per vliegtuig of boot zou je zeggen. En Malta had meerdere eilanden. Als hij Willemijn een beetje kon volgen, was ze - als ze niet naar Nederland was teruggekeerd - beslist niet ver gegaan.

'Is er al een zoektocht op de andere eilanden geweest?', informeerde hij verder.

'Een van de andere eilanden...' Agnes aarzelde even. Het leek net of ze voor het eerst van die mogelijkheid hoorde. 'Je bedoelt dat ze misschien met de boot zijn vertrokken? Maar dat moet toch opgefallen zijn?'

'Of juist niet. Het toeristenseizoen is toch weer begonnen? Misschien hebben ze zich onder de toeristen begeven en zijn ze zo naar een van de andere eilanden gegaan. Is daar al gezocht?'

Agnes bevestigde wat hij al vermoedde.

'Nee, dus. Ik stel voor dat we dat als eerste gaan doen', besloot Matt. En hij wist al meteen wie hij daarvoor moest bellen: zijn neef en goede vriend Leonardu. Als er één alle schuilplaatsen op de eilanden wist te vinden, was hij het wel. Bovendien was Leonardu altijd wel in voor avontuur. 'Matt, stel me gerust. We gaan haar vinden, toch?' De oude vrouw keek hem bijna smekend aan. Matt had meteen diep medelijden met haar.

'Ik doe mijn uiterste best, maar ik kan wel wat hulp gebruiken', zei hij, terwijl hij geruststellend over haar hand wreef.

'Alles staat je ter beschikking. Als we mijn kleindochter maar terugvinden.'

Hij keek de oude dame vriendelijk aan. 'Agnes, we gaan haar vinden. Anders zou ik geen Matt Donkers heten.'

Ze knikte dankbaar en even was er weer een sprankje hoop in haar ogen te zien. *'You're such a darling, just like your father.'*

Apart dat ze op een moment als dit juist aan zijn vader moest denken. Ze had hem dikwijls naar Jonas gevraagd. Matt had inderdaad wel veel van zijn vader weg. Jonas Donkers was achter in de vijftig, maar voor zijn leeftijd nog steeds een aantrekkelijk man. Matt was net als zijn vader lang. Een lengte die goed van pas kwam bij zijn dagelijks werk als bodyguard en evenementenbegeleider. Het gaf hem wat meer overwicht dan zijn collega's. Zijn vader was inmiddels helemaal grijs, maar vroeger was zijn haar, net als dat van Matt nu, donkerblond. Alleen de kleur ogen had hij duidelijk niet van zijn vader, maar van zijn half Italiaanse, half Maltese moeder geërfd: amandelbruin.

Zijn ouders waren sinds kort gescheiden, tot groot verdriet van Matt en zijn jongere zus Elena. Dat kwam - dat wist Matt zeker - vooral door zijn 45-jarige moeder Theresa, die een relatie was aangegaan met een veel jongere, Italiaanse man. Een man van amper 30 jaar! Hij had diep medelijden met zijn vader, die uiteindelijk via een goede vriend hiervan op de hoogte was gebracht. Deze vriend had de twee innig gearmd in de stad zien lopen, was hen gevolgd en had hen vervolgens zoenend in een park gezien. Toen Jonas zijn vrouw naar die relatie vroeg, bleken ze al een jaar iets samen te hebben. Hij was terstond uit de woning vertrokken en had een scheiding aangevraagd. Het had Matt opnieuw bevestigd in wat hij altijd al had gedacht: knappe vrouwen waren niet te vertrouwen. Op zijn Melly na natuurlijk.

'Matt, *are you listening?*'

Agnes' vraag bracht hem terug naar het heden. Ze wenkte hem met haar mee te komen naar de kamer die hij deze dagen zou betrekken. Zijn bagage werd meegenomen door een jonge Maltese, die duidelijk gecharmeerd was van de nieuwe gast. Dat effect had hij wel meer op vrouwen. Meestal liet het hem koud. Dit keer besloot hij zijn best te doen charmant te blijven. Ze kon hem nog bij zijn zoektocht van pas komen.

'*Merħba Matteo*', begroette ze hem en hij begroette haar in het Maltees terug. '*Merħba. X'jismek?*'

Ze lachte verlegen. '*Jisimni Anna. You speak wonderful Malti.*'

Hij glimlachte terug. 'Een paar woordjes, dat is alles.'

Hij liet maar niet blijken dat hij eigenlijk meer dan een paar woorden kende. Hij was drietalig opgevoed. Zijn moeder had erop gestaan dat hij al van jongs af aan zowel Italiaans als Maltees leerde spreken. Dat kwam altijd van pas tijdens de vele familiereünies die er jaarlijks bij hen thuis waren, hoewel hij uiteraard niet kon tippen aan zijn

twee neven die de taal nu eenmaal dagelijks in praktijk brachten. Daarnaast sprak hij vloeiend Engels. Gelukkig had zijn Nederlands er nooit onder geleden en had hij zelfs tijdens de middelbare school een acht op zijn eindlijst voor Frans gehaald. Matt had duidelijk de talenknobbel van zijn moeder geërfd. Dit in tegenstelling tot zijn jongere zus, die om die reden nooit Maltees had willen leren. Ze vond andere talen leren al moeilijk genoeg, laat staan een taal die ze amper zou gebruiken.

Agnes bemoeide zich met het gesprek en stuurde Anna weg. Ze leek een beetje geschokt.

'Matt, alsjeblieft. Ik hoop toch niet dat je de komende dagen de mooie jongen uit gaat hangen en al ons personeel het hoofd op hol brengt. Er zijn nu wel belangrijkere zaken te doen.' Ze zuchtte hoorbaar.

Matt keek haar ernstig aan en zei plechtig: 'Agnes, ik beloof je dat dat wel zal meevallen. Anders krijg ik ruzie thuis. Ik wilde alleen maar aardig zijn.'

'Ik weet het, ik weet het! Het is alleen...' Ze stopte even en wreef een traan weg bij haar oog. 'Het is allemaal zo vreselijk moeilijk nou. Ik wilde gewoon dat je hier eerder was geweest. Als jij met ons was meegegaan, dan weet ik zeker dat Willemijn niet was vertrokken. Ze... ze is weliswaar achttien, maar eigenlijk nog een kind, wispelturig en ze maakt haar vader gek met haar escapades. Ze heeft iemand nodig die op haar past. Iemand die weet wat goed voor haar is, die stabiel is. Zo iemand als jij, Matt. Dus focus alsjeblieft op haar, niet op anderen, wil je? Goed, ik stel voor dat we zo dadelijk meteen de zoektocht verder zetten. Heb je een idee waar we kunnen beginnen?'

Matt knikte en vertelde haar zijn plan.

3. De blauwe grot

'Weet je zeker dat ze hier zijn geweest?' Leonardu keek de gids aan en liet nog een keer de foto van Willemijn zien. Gabriel knikte. 'Ze was hier niet alleen, maar met een jonge knaap, iemand uit Valletta. Ze zei dat het haar buurjongen was en dat ze samen Malta aan het verkennen waren. Ze hebben een excursie geboekt naar de Blauwe Grot. Daar is niets bijzonders aan. Iedereen wil de Blauwe Grot zien.'

'Zijn ze ook teruggekomen?'

De man maakte een ontkennend gebaar. 'Hoe kan ik dat nu weten? Er waren zoveel toeristen die dag. De Blauwe Grot wordt altijd goed bezocht.'

'Je weet niet of ze zijn teruggekomen, maar je herkent haar wel van de foto. Beetje raar, toch?'

'Matt!' Leo maakte een sussend gebaar richting de gids en wendde zich tot zijn neef die zonet kwaad tegen de man was uitgevallen. 'Boos zijn, helpt niets. Dus relax een beetje, wil je? Geef toe, het is een mooie, blonde westerse meid. Die vallen hier op, dat moet jij toch ook weten? Laat mij nu maar mijn werk doen en hou je even buiten dit gesprek!'

Hij ging verder in het Maltees en stelde de gids nog enkele vragen. Die antwoordde uiteindelijk met een schouderophalen. Hij had al genoeg gezegd. Leo bedankte de man en richtte zich weer tot zijn neef uit Nederland.

'Hier komen we niet veel verder. De politie is hier ook al geweest, dus dit spoor loopt dood. We weten nu dat ze inderdaad bij de blauwe grot zijn geweest, maar daar zijn ze beslist niet meer. Of ze moeten ergens anders aan land zijn gegaan. Wat op zich vreemd is. Als je geen boot hebt, kom je niet zo ver.'

'Wat wilde ze daar in vredesnaam doen?'

'Wat alle toeristen doen natuurlijk: rondkijken. Het is best bijzonder, hoor Matteo. Ik zal je wel een keer rondleiden, een andere keer. Als dit allemaal achter de rug is.'

'Waarom niet nu? Ik wil die grot wel eens zien.'

'De zee is vandaag te ruig, dan varen ze niet uit. Ook niet voor ons. Een andere keer.'

Matt keek naar de zee, zag de witte schuimkoppen en dacht na. 'Wat als ze daar is achtergebleven. Is het er gevaarlijk?'

'Voor haar? Jazeker. Het is een natuurlijke rotsformatie en er zijn heel veel donkere grotten. Alleen als de zon schijnt, heb je er een blauwe gloed. Dat komt door de witte zandachtige bodemkleur. Het diepste punt is daar 26 meter diep, dus ja, dat kun je wel gevaarlijk noemen. En je kunt er alleen met een van deze vissersbootjes naartoe. Er zijn wat kleine uitstapmogelijkheden, maar ver kom je niet. Soms als de zee rustig is en het weer beter, mag je er wel eens duiken. Maar nu zeker niet. Laten we morgen gaan, als je zo graag wilt. Ik denk echter dat we daar niet verder hoeven te zoeken.'

Leo trok zijn neef mee en wees naar de overkant. 'Kom, tijd voor een break. Ik heb best wel dorst. Laten we daar wat drinken.'

Hun zoektocht naar Willemijn en haar buurjongen duurde nu al drie dagen. Eerst waren Matt en zijn neef naar Gozo, een van de andere eilanden van Malta gegaan, maar daar was geen enkel spoor van de twee weglopers te vinden. Sterker nog, ze wisten nu bijna zeker dat Willemijn niet naar Gozo was vertrokken, maar op het moedereiland was gebleven. En nu reisden ze al voor de tweede dag de toeristische trekpleisters op Malta af. Willemijn was inmiddels acht dagen weg en de hoop werd steeds kleiner dat ze haar snel of nog levend zouden vinden. Toch wilde Agnes dat de zoektocht doorging. Haar zoon Willem was de wanhoop nabij en had zich opgesloten in zijn

studeerkamer. Hij at niet, dronk weinig en wilde het niet meer over Willemijn hebben. Ze vreesde dat hij zichzelf iets zou aandoen als ze nu geen enkel spoor van Willemijn zouden vinden. Bovendien trok hij zich erg veel aan van wat de kranten inmiddels over de verdwijning schreven. Matt had bijna hetzelfde idee. Het was eigenlijk zijn neef die vanaf het begin van hun zoektocht de moed niet had opgegeven. Hij vertelde continu positieve verhalen over twee toeristen die pas na een maand waren teruggevonden. Ze waren ondergedoken, om bij hun geliefde te kunnen zijn. En omdat Willemijn eveneens met een vriendje was vertrokken, kon dat hier net zo goed het geval zijn, redeneerde hij.

Dat ze nu opnieuw bij de Blue Grotto waren gaan zoeken, was eigenlijk alleen omdat hier het laatste teken van Karlu en Willemijn was gevonden: ze hadden allebei dezelfde boottocht gemaakt. Maar wat er daarna met hen was gebeurd, was onzeker. De politie dacht dat het tweetal vervolgens naar de oude vissershaven Marsaxlokk was gegaan in het oosten van Malta. Daar waren beide neven al geweest.

Matt vond de oude haven, waar zoveel historische gebeurtenissen hadden plaatsgevonden, prachtig en had er onder andere omstandigheden graag eens rond gekeken. Via deze haven nam Napoleon in 1798 het eiland in. En in de omgeving van de havenplaats waren heel veel archeologische vondsten gedaan, zoals ten noordoosten bij Tas-Silg. Turken en Feniciërs kwamen er aan land en begin december 1989 ontmoetten voor de kust van deze havenplaats twee hedendaagse aartsvijanden elkaar om het einde van de koude oorlog te bespreken. Deze historische ontmoeting tussen Gorbatsjov en George Bush senior vond plaats op het Russische cruisschip de 'S.S. Maksim Gorkiy'. Matt die dol was op geschiedenis, had er graag meer over gelezen. Maar hij wist dat dit niet de tijd

was om daar lang bij stil te staan. Er waren al te veel kostbare uren verloren gegaan.

Intussen verweet hij zichzelf continu dat hij niet op het voorstel van Willem was ingegaan om als bodyguard de familie bij te staan. Waanzin natuurlijk. Zijn verstand zei hem dat ook hij deze wegloopactie nooit had kunnen voorkomen. Maar hij had er wel voor kunnen zorgen dat ze binnen een dag weer terug bij haar vader was. En hij had haar tenminste bij die buurjongen weg kunnen houden. Matt werd dan ook met de dag somberder. Wat als Willemijn nooit meer werd teruggevonden? Wat als die Maltezer knaap haar had vermoord en haar lichaam in de Middellandse Zee had gegooid? Hij moest er niet aan denken. Al was Willemijn voor hem de ergste over het paard getilde jongedame die hij maar kende, zo'n lot verdiende geen enkel tienermeisje.

Ook de ouders van de verdwenen buurjongen waren diep geschokt door de gebeurtenis. Zij hadden nooit verwacht dat hun zoon zou weglopen, laat staan met een Nederlands meisje. Ze hielpen, waar ze konden, met de zoektocht mee. Het waren vriendelijke mensen, toch had Matt soms moeite om zelf ook aardig tegen hen te zijn. Ook hier was het meer zijn gevoel die dat teweegbracht. Wat als die knaap inderdaad schuldig was en Willemijn ergens had gedumpt? Hij liet daarom de contacten met deze familie liever over aan zijn neef, die allereerst door het dagelijks gebruik het Maltees toch meer machtig was dan hijzelf en die hem telkens eraan herinnerde dat hij niet moest oordelen voordat hij precies wist wat er te oordelen viel. En eigenlijk moest Matt ook wel toegeven dat het best Willemijn zelf kon zijn die de jongen op de voor hem bekende wijze had verleid weg te lopen in plaats van andersom. Willemijn wist altijd haar zin door te drijven, zeker bij jongens die nu eenmaal makkelijk zwichten voor een liefvallig gezichtje en wat geslijm.

Ze zaten net wat te drinken in een van de plaatselijke cafés in Wied iz-Zurriq, toen een van de schippers van de Blauwe Grot Leo benaderde. Met driftige gebaren probeerde hij hem iets duidelijk te maken. Matt begreep uit de strekking van het verhaal dat er iets was gebeurd. Leo stond meteen op en liep achter de man aan. Toen hij terugkwam, was hij nogal opgewonden. 'De schippers die wel zijn uitgevaren, hebben vandaag iets gevonden bij een van de ingangen van de Blauwe Grot', vertelde hij in het Engels.

Matt was meteen alert. 'Wat hebben ze gevonden?'

'Dit.' Hij strekte zijn hand uit en liet Matt een klein wit kaartje zien. Matt verbleekte toen hij het document herkende. Het was de Nederlandse ID van Willemijn. Tenminste, de valse ID, die ze eerder in Den Haag had gebruikt om in de *hidden bar* binnen te komen. Blijkbaar had ze die destijds niet bij de politie moeten achterlaten. Vreemd, want dit soort documenten nóg een werd altijd meteen in beslag genomen. Of ze had er stiekem laten maken.

Op de kaart stond Willemijn Wilnot, negentien jaar en zo te zien had het vervalste document al een tijdje in het water gelegen.

'Waar hebben ze die precies gevonden?'

Leo wees in de richting van de zee. 'Kom mee, een van hen wil ons de vindplaats laten zien. Maar ik waarschuw je: de zee is behoorlijk ruw, dus het wordt geen fijne tocht. Als je misselijk wordt, is dat niet mijn schuld.'

4. Een eiland vol bommen

Matt en Leo gingen aan boord van een Freigatini, een klein oud vissersbootje dat volgens Matt toch echt zijn beste jaren ver achter zich had gelaten. De zee was inderdaad ruig en hij voelde zich halverwege de tocht een klein beetje misselijk worden. Gelukkig was er genoeg afleiding om niet aan die misselijkheid toe te geven. De visser vertelde hen onderweg waar ze de ID-kaart precies hadden gevonden. 'Op zich hoeft dat niets te betekenen, Matt', legde Leo zijn neef uit. 'De kaart kan ook uit haar zak zijn gevallen, zelfs op een heel andere plaats. De stroming kan het pasje gemakkelijk hebben meegenomen.'

Matt knikte. Die mogelijkheid had hij zelf ook al bedacht, maar toch.

Binnen tien minuten kwamen ze bij de Blue Grotto aan. Het betoverende effect van het zonlicht raakte Matt diep. Het water leek hier inderdaad diepblauw. Een ogenblik bleef hij gefascineerd naar het water staren. Het leek wel eindeloos blauw. De kleur speelde ook hem parten, want even leek hij in het water een bekend meisjesgezicht te zien dat hem met angstige ogen aankeek en met haar lippen geluidloos zijn naam riep: 'Matt! Matt! Help mij.'

Hij schrok ervan. Was hij nu aan het hallucineren? Hij boog zich voorover om de beeltenis beter te bekijken, maar werd meteen teruggetrokken door zijn neef die door zijn actie duidelijk was geschrokken.

'Zeg, wat ben jij van plan? Wil je erin springen? Pas maar op, het is hier heel diep. Het diepste punt hier wordt ook wel de Bell Tower Cavern genoemd en dat is niet voor niets zo!'

'Klokkentorengrot. Inderdaad toepasselijk', reageerde Matt, die nog steeds niet goed begreep wat hij zonet gezien en in gedachten gehoord had en waarom. Veel tijd om

daarover na te denken, kreeg hij niet. De schipper van het bootje wees hen op een plek aan de rechterkant van de grot. 'Daar is de kaart gevonden', sprak hij in vloeiend Engels, een van de twee officiële talen van Malta. 'Kun je hier ergens aan land gaan?' Matt keek naar de steile rotswanden rond de grot, maar zag zelf ook geen mogelijkheid.

'Hier? Nee. Verderop... ja, dat kan. Maar niet als toerist. Dat houden wij goed in de gaten.'

Matt en Leo besloten dat het niet veel zin had om hier verder te zoeken. Ze bedankten de schipper voor het tonen van de vindplaats en keerden al snel naar de steigers terug. Matt vroeg zich intussen af of ze niet iets over het hoofd hadden gezien. Als de ID-kaart inderdaad uit de jaszak van Willemijn was gevallen, waar was dat dan gebeurd? En hoe was de kaart uiteindelijk via de stroming in de grot terechtgekomen? Bovendien was Willemijn inmiddels acht dagen vermist, terwijl ze hier al op een van de eerste dagen na haar vertrek uit Valletta gesignaleerd was. Voor zijn gevoel begon en eindigde de zoektocht op deze plek. En waarom had hij daarnet haar gezicht in het water gezien? Hij kreeg een koud voor gevoel. Ze zou toch niet...

'Kunnen we hier ook bovenop de rotsen komen?'

Leo knikte. 'Hier verderop heb je werkelijk een prachtig mooi uitzicht over de klif. Kom, dan laat ik je het zien.'

Het uitzicht was inderdaad prachtig, de zee nog steeds ruw. Matt keek naar de ruige zee en het verderop gelegen eiland. Het leek een rotsblok, half verzonken in het ruige water. Hij haalde zijn mobiel tevoorschijn en zoomde in op het eiland. Het was inderdaad niet meer dan een plaat, omringd door water.

'En welk eiland is dat? Kun je daar ook naartoe?'

Zijn neef volgde zijn blik. 'Dat is Filfla. Onbewoond en ontoegankelijk. Alleen een grote rotsplaat met hoge klippen.'

'Wonen daar geen mensen?'

'Nop. Het is het meest zuidelijke punt van onze republiek, maar totaal onbewoond. Er schijnt ooit eens soort kapelletje op gestaan te hebben, voor vissers die rond het eiland aan het werk waren. Maar ik geloof dat dat al halverwege de negentiende eeuw door een aardbeving is verwoest. Het eiland is zelfs voor een deel in zee verdwenen.'

'Kunnen we er niet kijken?'

'Niet zonder toestemming van het ministerie. Het is er gevaarlijk, want de Britten hebben het in de jaren zestig en zeventig gebruikt als militair oefenterrein. Ze zeggen dat er nog steeds niet-ontplofte bommen rond en op het eiland liggen. En verder is er niets te zien, alleen vogels. Leuk als je een vogelliefhebber bent en dat ben jij, voor zover ik kan nagaan, toch niet?'

Matt glimlachte. 'Niet echt nee. Maar dat eiland is, schat ik, zo'n vijf kilometer hiervandaan toch? Stel dat die twee daarnaar toe zijn. Zou dat kunnen? Ik bedoel... theoretisch gezien zou dat toch kunnen?'

'In theorie ja. Maar dan zijn het echte waaghalzen. Je hebt zelf gezien hoe ruig de Middellandse Zee hier kan zijn. En dan waren dit nog ervaren schippers.'

'En hele kleine bootjes...'

Matt dacht na. 'Ik zou toch op dat eiland willen kijken. Kan dat?'

'Niet zonder toestemming.'

'Dan moeten we die krijgen. Kun jij dat regelen?'

Leo keek zijn neef ongelovig aan. 'Je meent toch niet dat...'

'Heb jij dan een beter idee? Je werkt zelf bij de lokale overheid. Er moet toch iets te regelen zijn? Bovendien.. we moeten alle mogelijkheden open houden. Onze zoektocht begon en eindigde hier. Ze zijn bij de Blue Grotto gesignaleerd, maar niemand heeft ze zien terugkeren. Dat is op z'n zachtst gezegd vreemd. En ik heb zo'n gevoel dat we nog niet overal gezocht hebben.'

Leo zuchtte. 'Oké, ik zal kijken wat ik kan doen. Maar ik geef ons weinig kans.'

5. Een verstekeling in het gras

'Het is echt niet meer dan een rotsplaat, Matt. Het is zo'n driehonderd meter lang en zestig meter hoog. Je kunt er wel met de boot komen, maar vervolgens moet je heel hoog klimmen om op de steile top te komen. Ik denk dus niet dat we die twee daar bovenop vinden.'

Leo moest hard praten om zich in de helikopter verstaanbaar te maken. Met veel moeite had hij een vlucht kunnen regelen die hen boven het eilandje bracht. Zelf landen mochten ze niet, alleen foto's maken om te kijken of de vluchtelingen misschien op het eiland waren. Matt had er niet veel hoop op, maar sloot ook niets uit. De twee waren nu al tien dagen weg en nog steeds was er geen teken van leven van de twee gevonden.

Matt had de dag ervoor kort met Agnes en Willem over de situatie gesproken. De ooit zo statige diplomaat was een gebroken man. Hij zag er slecht uit en had alleen maar geknikt op Matts voorstel naar het eiland te gaan.

'Leo heeft een helikopter geregeld. We mogen kijken, maar niet landen. Het is waarschijnlijk een dood spoor, maar we kunnen ook niets uitsluiten.'

Matt had ook kort met Melly gebeld, die het nieuws dagelijks via de sociale media en de kranten volgde en zich zorgen begon te maken. Matt had haar gerustgesteld en beloofd dat hij echt maar een maand op Malta zou blijven.

'Ik blijf hier tot eind maart om mee te helpen met de zoektocht. Daarna kom ik terug. Echt. En anders kom je me maar halen.'

Intussen had hij ook zijn beide tantes moeten beloven zo snel mogelijk bij hen langs te komen. Ze wisten wel dat zijn eerste prioriteit nu bij de familie Van Wilnes lag en werden via Leo op de hoogte gehouden van de zoektocht. Het hele eiland leefde trouwens mee met de diplomaat. Er werden

ook spontaan zoektochten gehouden door buurtbewoners van beide families. Tot nu toe zonder resultaat. Veel Maltezers waren bang dat de verdwijning het toerisme eventueel negatief zou kunnen beïnvloeden. En met de zomer nog voor de deur was dat geen goed vooruitzicht. Daarnaast leefden families vooral mee met de twee getroffen gezinnen. Op deze manier een kind kwijtraken is niet niks. Velen brandden een kaarsje in de plaatselijke kerk en baden voor een goede afloop.

Ze vlogen een aantal keer over de rotsplaat, tot Matt plotseling iets vreemds onder hem in het groen signaleerde.

'Wat is dat?' Hij wees op een donkere plek aan de westkant. Leo keek met zijn verrekijker naar de plaats en slaakte bijna een kreet. 'Je hebt gelijk. Daar ligt iets of iemand.' Hij vroeg aan de piloot iets lager te vliegen. Matt kon het bijna niet geloven. Ook hij zag duidelijk iets liggen. 'We moeten dit verder onderzoeken. Wel of geen toestemming. Hoe komen we hier aan land?'

'Een boot?'

'En daarna klimmen zeker? Nee, we moeten hier landen, wel of geen toestemming.'

Leo wees de helikopterpiloot op de plek en deze ging opnieuw lager vliegen om die plaats beter te kunnen bekijken. Matt zoomde met zijn fotocamera erop in en schreeuwde het bijna uit van vreugde.

'Daar ligt iemand, kijk maar. Dit kan niet missen.'

Leo keek door de camera en knikte. Ook hij zag het nu duidelijk. Daar lag het lichaam van - zover ze dat vanuit de helikopter en via de camera konden zien - een jonge man. De helikopterpiloot besloot het erop te wagen en landde voorzichtig op de rotsplaat.

Leo sprak kort met hem, voordat hij zich tot Matt wendde. 'Hij geeft ons een paar minuten om te kijken. Maar we moeten voorzichtig zijn.'